

Nollund Kirke

Søndag d. 3. marts 2019 kl. 9.30

Steen Frøjk Søvnald

Prædiken til fastelavns søndag, Matt 3,13-17. 1. tekstrække

Salmer

DDS 70: Du kom til vor runde jord (DDK 97)

Dåb – DDS 448,1-3 + 4-6: Fyldt af glæde over livets under (DDK 147)

SoS 303: Jeg har et pas i hånden (se indscannet node)

DDS 192: Hil dig! Frelser og Forsoner (DDK 216)

Altergang – DDS 476: Kornet, som dør i jorden (DDK 322)

DDS 172: Se, vi går op til Jerusalem (DDK 466)

Tekstlæsninger

GT-læsning: Sl 2,1-12

Hvorfor er folkeslagene i oprør? Hvorfor lægger folkene planer, der ikke kan lykkes?

Jordens konger rejser sig, fyrsterne slår sig sammen mod Herren og mod hans

salvede: »Lad os sprænge deres lænker og befri os fra deres reb.« Han, som troner i

himlen, ler, Herren spotter dem. Så taler han til dem i sin vrede og forfærder dem ved

sin harme: »Jeg har indsat min konge på Zion, mit hellige bjerg!« Jeg vil forkynde, hvad Herren har bestemt: Han sagde til mig: »Du er min søn, jeg har født dig i dag. På din bøn giver jeg dig folkene som ejendom og den vide jord som arvelod. Du skal knuse dem med et jernscepter, sønderslå dem som pottemagerens kar.« I konger, vær nu kloge, tag imod råd, I jordens dommere: Tjen Herren i frygt! Kys hans fødder i rædsel! Ellers bliver han vred, og I går til grunde; for hans vrede blusser hurtigt op. Lykkelig hver den, der søger tilflugt hos ham.

Epistel: 1 Pet 3,18-22

Kristus led én gang for alle jeres synder. Den uskyldige led for de skyldige for at føre jer til Gud. Hans krop blev slået ihjel, men hans ånd blev gjort levende, og sådan tog han ned og talte til de ånder der var fængslet i dødsriget. Det var de mennesker der på Noas tid ikke havde adlydt Gud – og Gud havde oven i købet ventet tålmodigt på dem mens arken blev bygget færdig. Kun nogle få, otte i alt, kom frelst gennem syndflodens vand. Det er et billede på dåben, som er det vand der nu frelser jer. I dåben bliver I ikke rensset for kroppens beskidte liv. Gud indgår en ny pagt med jer, og det giver jer til gengæld ren samvittighed. Det er blevet muligt fordi Jesus Kristus er stået op fra de døde. Nu er han i himlen og sidder til højre for Gud, hvor han bestemmer over alle engle og myndigheder og magter.

Prædiketekst: Matt 3,13-17

Da kommer Jesus fra Galilæa til Johannes ved Jordan for at blive døbt af ham. Men Johannes ville hindre ham i det og sagde: »Jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig?« Men Jesus svarede ham: »Lad det nu ske! For således bør vi opfylde al retfærdighed.« Så føjede han ham. Men da Jesus var døbt, steg han straks op fra vandet, og se, himlene åbnede sig over ham, og han så Guds ånd dale ned ligesom en due og komme over sig; og der lød en røst fra himlene: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!«

PRÆDIKEN

”Jeg har et pas i hånden”. Sådan sang vi lige før, og jeg har faktisk taget et pas med i dag – nemlig mit eget pas. Et pas har tre gode funktioner: Det angiver, hvor man kommer fra. Der står ”Danmark” på omslaget, og inden i passet er Kristus-figuren fra Jellingestenen. For det andet viser passet, hvem man er. Mit navn står i det, der er endda et billede. For det tredje kan med et sådant pas komme til et andet land. Jeg var med min familie af sted hen over jul og nytår til Indien – et land, som jeg havde hørt om før, men aldrig været i.

Jeg fik faktisk problemer, fordi jeg havde fået nyt pas, som ikke passede med det visum, jeg havde. I lufthavnen var jeg inde på politistationen for at få annulleret det nye pas og åbnet det gamle igen. Jeg blev klar over, at det er vigtigt at have passet i orden.

Vi kan sammenligne med Guds rige. Jeg har også min dåbsattest med. Dåben er et pas ind til Guds verden. I dag har Ida fået sit eget pas. Dåbens pas viser, hvor vi hører hjemme, nemlig i Guds rige. Det fortæller, hvem vi er: Guds elskede børn. Han kender os. Han har vores billede, selv om vi ikke har uploadet det til Facebook eller Instagram. Han kender vores navn, før vi blev døbt og endda født.

Passet giver os også mulighed for at komme til et andet land. Gud har et nyt land til os, som vi sang om:

Når denne verden ender,
 skal passet vises frem,
 det bli´r – i troens hænder –
 til adgangskortet hjem,
 det hjem, hvor alt er glæde,
 hvor Gud er varmt til stede
 /: i frugtbar evighed. :/

Læg mærke til en vigtig ting her. Hvor er hjem? Det er faktisk i Guds evige rige. Vi er i fremmed land nu, vi er på rejse, mens vi lever her, og engang skal vi komme

hjem. Når man er på rejse, tænker man ind imellem på: hvordan går det egentlig derhjemme? Har hunden det godt, står afgrøderne godt, trives kollegerne, lever bedstemor stadig og har det godt, er menigheden samlet til gudstjeneste nu? Osv. Man glæder sig til igen at være hjemme og have fællesskabet med andre igen. Man ringer eller skriver hjem og hører, hvordan det går. Det er kun, fordi vi er i disse moderne tider, at det er muligt at være i kontakt, selv om man er på den anden side af jordkloden.

Sådan er det også at være et Guds barn. Vi kan tænke på vores hjem, mens vi lever her. Der er allerede mennesker, som har forladt os, og som vi nu savner. Der er ting, som er vanskelige her i livet, og så kan vi tænke på Guds perfekte rige:

det hjem, hvor alt er glæde,

hvor Gud er varmt til stede

/:i frugtbar evighed.:/

Vi behøver vist ikke nu at understrege, hvor vigtig dåben er for os. Vi bliver genfødt, altså født igen.

Når vi bliver født ind i verden, er vi ikke automatisk født ind i Guds rige. Vi kender alle beretningerne om Adam og Eva, om, hvordan de efter at have syndet mod Gud og spist af den frugt, de ikke måtte spise af, blev sendt ud af haven, på afstand af Gud. Indtil da havde de gået sammen med Gud, snakket med ham, haft det tætte fællesskab med ham. Nu måtte Gud sende dem bort, som han sagde: *Nu er mennesket blevet som en af os og kan kende godt og ondt. Bare det nu ikke rækker hånden ud og også tager af livets træ og spiser og lever evigt!* Nu kendte de ikke bare det gode, men også det onde, og tænk, hvis de havde spist af livets træ og så skulle leve evigt med kendskab til godt og ondt. Det ville blive en evighed i døden, i fortabelsen. Gud har langt større planer med hver enkelt af os, nemlig at vi igen skal komme til at kende det gode alene i fuldt flor.

Det er Guds plan med os, og dåben åbner så at sige et vindue ind i den verden. Vi lever stadig i denne verden, hvor der er problemer, sygdom, død og andre

forfærdelige ting, men vi kender også Guds rige, hvor der er tilgivelse og fred. Vi kender Guds kærlighed, den, som gav sig selv hen for os for at redde os. Det er også troens verden, og I, som kender den ved, hvor meget håb og mening den giver til vores dagligdag. Som vi sang i sidste vers:

”Når passet viser Riget,
så ser jeg Jesus selv
som ham, der har befriet
mig fra min frygt og gæld”

Hvad nu med troen? Hvilken betydning har den?

Vi sang før:

Det [passet] bli’r, i troens hænder
til adgangskortet hjem.

Jeg vil for forståelsens skyld bruge det billede, at troen er som et visum. Jeg nævnte, at jeg fik problemer i lufthavnen, fordi visummet ikke passede sammen med mit nye pas. I parentes – i Guds rige er der ikke noget, som hedder et nyt pas. Det skal aldrig fornyes! Troen er som et visum. Det kobler sig sammen med passet, og sådan kobler troen sig sammen med dåben. Så om vi siger: ”Dåben frelser os” eller: ”Troen frelser os”, så er det én og samme ting. Teologer har været tæt på at hive hovederne af hinanden i disse diskussioner, og det er fordi, Bibelen kan omtale dåben og troen i flæng. De hører sammen, og i Guds rige kan det ene ikke forstås uden det andet. Bevidst at nægte at blive døbt er ulydighed mod Gud, og at miste eller mangle troen på Jesus er det samme, og så kan man blive afvist ved den afgørende paskontrol på vores sidste dag, ikke hos Sct. Peter, men hos Jesus selv.

Hvad er troen på Jesus? Er det en præstation, du skal gøre, oven i dåben? Kan vi tro? Troen er ikke en præstation. Troen er slet ikke noget, vi kan, men den er en gave. Deri ligner den også dåben, som er ren gave. Vi kan kun modtage, hvad Gud vil give os.

Og så er vi ved Jesu dåb. Jeg har af og til tænkt på: Hvorfor skulle Jesus døbes? Jeg mener: Han var uden synd, havde aldrig gjort, sagt eller endog tænkt én forkert handling, og derfor var det ikke ligesom os, der kommer til dåben for at blive tilgivet. Johannes tænkte også sådan og sagde: »*Jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig?*« Men Jesus siger, at sådan bør det være. Sådan opfylder vi al retfærdighed. Og så blev Jesus døbt.

Hvad sker der? Den syndfrie bliver døbt som andre syndere, som de, der fortryder deres onde gerninger og bliver rensset.

Ja, netop. Jeg kan næsten ikke udtrykke, hvor meget det viser af Jesu ubegribelige kærlighed til os, det der skete i Jordanfloden den dag. Hmm, det er jo næsten 2.000 år siden, siger du. Hvad kan det betyde for os? Prøv at høre: Den dag viste Jesus, at han ville tage alt vores på sig. Han var syndfri, ja – men han valgte at påtage sig vores syndighed, at lade sig døbe som en synder og leve som en synder.

Søren Kierkegaard har et glimrende historie om det, som handler om en ung konge over et lille land. Han havde det godt, men hans eneste problem var, at han ikke havde nogen hustru.

En dag kom han forbi torvet. Der så han en pige, som sad og solgte blomster ved en bod. Hun var så smuk, at han ikke kunne få hende ud af sine tanker.

Dagen efter syntes han, at han ville køre ud igen, i stedet for, som han plejede, at vente en [hel] uge. Han begyndte nu at køre ud hver eneste dag, og naturligvis kørte han til torvet for at få et glimt af pigen, som solgte blomster.

Da en måned var gået, var han klar over, at han elskede pigen, og at han ville gifte sig med hende. Han kaldte sine rådgivere sammen og kundgjorde den glade nyhed for dem. Der skulle være kongebryllup.

Hans store bekymring var imidlertid, om hun virkelig ville elske ham. Han ønskede ikke blot en dronning, men først og fremmest en hustru, som elskede ham. Ville hun nogen sinde kunne glemme, at han var konge og hun bare en simpel blomsterpige?

Han udtænkte flere muligheder: Han kunne komme til hende i en gylden vogn, trukket af hans fineste heste, med et orkester foran, og så ville han standse foran hendes bod og den røde løber rulles ud. Hun ville blive imponeret. Men nej – at blive imponeret og at elske er ikke det samme.

Han ville overrække hende det hele og på den måde overøse hende med gaver. Hun ville med garanti blive taknemmelig. Men så tænkte han på, at det heller ikke var det samme at være taknemlig og så at elske.

Til sidst indså kongen, at der i virkeligheden kun var én løsning. Han skulle ikke komme til pigen som konge, men klædt som tigger eller bonde, og forsøge at vinde hende som en af hendes egne.

Tidligt om morgenen den næste dag, mens det endnu var mørkt, gik den unge konge ud af slottets bagindgang og vandrede til torvet. Hvor var han nervøs og usikker!

Han, som havde magt over hele riget, magt over alle landets penge og soldater, var pludselig ganske magtesløs. Der var noget, som han ingen magt havde over: pigens hjerte.

Her måtte friheden råde. Frihed til at elske eller lade være, friheden til at sige ja eller nej.

Fik kongen held med sin plan?

Det ved vi ikke. Det afhænger helt og holdent af pigen...

Du og jeg er pigen. Jesus er kongen, han er i himlen – men for at vinde os, blev han som en af os. Det er præcis det, Jesu dåb handler om. Han blev en af os – for at vinde vores tillid, vores tro, vores kærlighed.

Nøjagtig det samme skete på korset ca. 3 år senere, da al vores synd blev lagt på Jesus og udslettet. Paulus skriver: *Han, som ikke kendte til synd, har Gud gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham.* Nu tog Jesus ikke bare al vores synd på sig, som det begyndte i dåben, han udsletter den også. Han dør under vægten af vores synd, og så kan han udslette den påskemorgen, hvor han opstår fra de døde. Vidunderligt budskab!

Hvad kan Ida – og vi andre – bruge det vidunderlige budskab til? Jo, til at leve af. Til at sætte dybe rødder ned i evangeliet, hvor vi bliver frikendt af den himmelske domstol.

I sangen synger vi også, at vi kan være med til at dele ud – ”af penge, tid og nærhed og pas-tilbud fra Gud.

Og pudsigt nok så bliver
jeg, netop når jeg giver,
så rig som aldrig før.

Jo, passet kan gøre os rige her i verden – ikke materielt, men på meget vigtigere områder.

Jeg sagde, at passet aldrig udløber. Det passer ikke helt, eller det gælder, mens vi lever her.

”en dag skal passet brændes
og arbejdsdagen endes,
/:- jeg er i Jesus-land!:/”

Amen!